

ธรรมนูญกุรุ

บรรณานุกรม

- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2547). รายงานการทบทวนสถานการณ์เรื่อง พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น การเสริมสร้างทักษะชีวิต และการให้การปฐกษา. กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (11 สิงหาคม 2549). พ่อแม่มองเรื่องเพศเป็นเรื่องปกติ หรือเปล่า. สืบค้นเมื่อ 12 เมษายน 2550 จาก <http://www.thaihealth.or.th>
- กองวางแผนครอบครัวและประชากร. (2544). บทบาทหญิงชายกับงานอนามัยเจริญพันธุ์. ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจาฤณี วิโรจน์. (2524). เพศศึกษาแผนใหม่. กรุงเทพฯ: โอดี้ียนสโตร์.
- จันทร์แรม ทองศิริ. (2539). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดน่าน. การค้นคว้าแบบอิสระ. ส.ม. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- จิราวด์ พร้อมมูล. (2548). การปฏิบัติบทบาทของบิดามารดาและการรับรู้ของบุตรวัยรุ่น ด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ. วิทยานิพนธ์ พย.ม., มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น เด็กไทยไม่กลับถึงขั้นเข็กส์สวิงกิ้ง. (10 สิงหาคม 2547). ไทยโพสต์(X-cite), หน้า 2.
- บ瓦ร งามศิริอุดม. (2545). ทำอย่างไร? ให้วัยรุ่นไทยมีสุขภาพดี. วารสารส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม 25(1) ไม่มีเลขหน้า.
- บริษัทคลินิก-จิตประสาท. (15 มีนาคม 2549). การสอนเพศศึกษาตามพัฒนาการทางเพศ. สืบค้นเมื่อ 26 พฤษภาคม 2550 จาก <http://www.psyclin.co.th>
- บุญใจ ศรีสติวนารถ. (2545). ระเบียบวิจัยทางพยาบาลศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 2.) กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุศยา แรกข้าว. (2543). บทบาทของบิดามารดาต่อการเตรียมความพร้อมในการแข่งขัน ปัญหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในอำเภอเมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศช.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ประทักษ์ โภประเสริฐสวัสดิ์. (ม.ป.ป.). เพศศึกษา. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2550. จาก <http://www.thaisexuality.inr.chula.ac.th>.
- ประทุม แป้นสุวรรณ. (2545). การให้คำปรึกษากลุ่มด้านเพศศึกษาวัยรุ่นในกลุ่มเสี่ยง. กรุงเทพฯ: กิ๊บปี้ แอนด์ พรินท์.
- ประภาพร สุวรรณภูมิ. (2548). ผลของการโปรแกรมพัฒนาความสามารถของมารดาในการสื่อสารเรื่องเพศกับบุตรสาววัยรุ่นตอนต้น. วิทยานิพนธ์ พย.ม., มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.

ปิยวาร กุมภิรัตน์. (2546). ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ของวัยรุ่นในจังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ ศช.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนบ้านไทยสมบูรณ์ (กรป.กลางอุทิศ) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์

เขต 3. ในความรู้เรื่องทฤษฎีการเรียนรู้. สืบคันเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ 2551.

จาก <http://www.school.obec.go.th>

เพชรรัตน์ คีร่วงค์. (2541). เข้าให้ถึงโลกวัยรุ่น. วารสารการส่งเสริมสุขภาพและอนามัย

สิ่งแวดล้อม, 24(2), 5-6.

เพศวัยโฉมไม่รุ่น เมื่อพ่อแม่-ลูกเริ่มเรียนรู้. (12 กุมภาพันธ์ 2549). สืบคันเมื่อ 15 มีนาคม

2550. จาก <http://www.thaihealth.or.th>

เพ็ญศรี เปเลียนนำ. (ม.ป.ป.). ชีวิตและครอบครัวศึกษา: เพศศึกษาแนวใหม่. วารสารราชภัฏ

เพชรบูรณ์, 20(4), 1-2.

เพ็ญศรี พิชัยสนธิ. (ม.ป.ป.). ครอบครัวกับเพศศึกษา. สืบคันเมื่อ 8 มิถุนายน 2550. จาก

<http://www.childthai.org>.

การดี บุญเพ็ม. (2544). การสอนเพศศึกษาของครอบครัวที่มีบุตรวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์

พย.ม., มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.

มยุรี ภูงามทอง. (2533). เพศศึกษาและสุขภาพในครอบครัว. หน่วยศึกษานิเทศก์

กรุงเทพฯ : กรมการปกครอง.

มลิจันทร์ เกียรติสังวา. (2542). ปัจจัยที่มีผลต่อการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาของมารดาแก่

บุตรสาววัยรุ่น อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ วท.ม,

มหาวิทยาลัยหิดล, นครปฐม.

มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก(มพด.). (ม.ป.ป.). สื่อสารกักษะคุกคามเด็ก 2. สืบคันเมื่อ 6 มีนาคม

2550. จาก <http://www.iamchild.org>.

ยุพร พูนเข้า และกอบกาญจน์ มหาทวน. (2541). เพศศึกษา: ภูมิคุ้มกันที่วัยรุ่นต้องได้รับ.

วารสารการส่งเสริมสุขภาพ และอนามัยสิ่งแวดล้อม, 24 (2), 3-4.

วันทนีย์ วัสิกะสิน และคณะ. (2537). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วานนากา ขอนยาง. (2548). การปฏิบัติพัฒนกิจของครอบครัวระยะมีบุตรวัยรุ่นหญิงและ

ทัศนคติเรื่องเพศของวัยรุ่นหญิง. วิทยานิพนธ์ พย.ม., มหาวิทยาลัยขอนแก่น,

ขอนแก่น

ศุภารศิริ การิกากูญจน์. (2541). บทบาทของพ่อแม่ในการสอนเพศศึกษาแก่ลูกสาววัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร. ศษ.ม., มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.

ศูนย์ข้อมูลทางระบาดวิทยา สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค. (ม.ป.ป.). จำนวนผู้ป่วยเออดส์ จำแนกตามกลุ่มอายุและเพศ. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2550. จาก <http://www.203.157.19.193/aids>.

ศูนย์ข้อมูลทางระบาดวิทยา สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค. (ม.ป.ป.). จำนวนผู้ป่วยเออดส์ ที่เสียชีวิตแยกตามรายปี จำแนกตามกลุ่มอายุและเพศ. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2550. จาก <http://www.203.157.19.193/aids>.

ศูนย์ข้อมูลทางระบาดวิทยา สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค. (ม.ป.ป.). จำนวนผู้ป่วยเออดส์ จำแนกตามอาชีพและเพศ. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2550. จาก <http://www.203.157.19.193/aids>.

สมสมัย โคตรชุม. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการสอนเพศศึกษาของบิดามารดา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดอำนาจเจริญ. วิทยานิพนธ์ วท.ม., มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
สถาบันเด็ก มูลนิธidee. ธรรมชาติของวัยรุ่นและปัญหาที่พบบ่อยในวัยรุ่น. สืบค้นเมื่อ 27 พฤษภาคม 2550. จาก <http://www.childthai.org>.

สุชาติ โสมประยูร และวรรณี โสมประยูร. (2543). เพศศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 5.)
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพาณิช.

สุพรรณี นวนนาก. (2546). ความพร้อมของครอบครัวชนชั้นกลางในการถ่ายทอดเพศศึกษา แก่ลูก: การศึกษาระดับลึกในกลุ่มผู้เป็นมารดาในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.

สุรพงษ์ พรมเท้า, กานต์จิรีย์ แสนรัก, ทิพยรัตน์ ไพรทอง และพิมพ์ ศรีคำ. (2549). โครงการ ติดตามสภาวะการณ์เด็กและเยาวชนรายจังหวัด: จังหวัดเพชรบูรณ์. สืบค้นเมื่อ 26 มีนาคม 2550. จาก <http://www.childwatchthai.com>.

สุวรรณ เรืองกาญจนเศรษฐี. (18 ธันวาคม 2548). สถานการณ์พฤติกรรมทางเพศของ วัยรุ่น. สืบค้นเมื่อ 4 มิถุนายน 2550. จาก <http://www.teenrama.com>.

สุวรรณ วรคามิน. (2545). คู่มือเตรียมพร้อมน้องหนูเรียนรู้เรื่องเพศ. กรุงเทพฯ: กอง วางแผนครอบครัวและประชากร กรมอนามัย.

สุวรรณ วรคามิน และนงลักษณ์ บุญไทย. (2545). สถานการณ์แท้จริงประเทศไทยปี 2542. สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2550. จาก <http://advisor.anamai.moph.go.th/factsheet>.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) (19 มกราคม 2550). 5 ปัจจัยอิทธิพล
วัยรุ่นรักษาลายขึ้นวาระชาติ. สืบค้นเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2550 . จาก
<http://www.thaihealth.or.th>.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) (19 มกราคม 2550). เรื่องเพศที่
ควรพูด. สืบค้นเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2550 . จาก <http://www.thaihealth.or.th>.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) (19 มกราคม 2550). หัวน์แอคส์ฟ์น
ระบาด นร.กสุ่มเสียง 1.3 ล้าน ม้าเช็กซ์ไม้เข็งยาง. สืบค้นเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2550
. จาก <http://www.thaihealth.or.th>.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) (19 เมษายน 2549). สอนลูกรู้ทันภัย
เช็คซ์. สืบค้นเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2550 . จาก <http://www.thaihealth.or.th>.

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) (29 มกราคม 2550). แจเด็กไทยบ้าน
แคมฟ์รีอก โชว์لامกติดอันดับ 1 ของโลก . สืบค้นเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2550 . จาก
<http://www.thaihealth.or.th>.

อัญมณี สมตัว. (2544). การศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการอบรม
สั่งสอนลูกเรื่องทางเพศ และการอบรมเพื่อต่างเพศ : ศึกษาเฉพาะครอบครัวของ
นักเรียนหญิงในโรงเรียนบางละมุง จังหวัดชลบุรี. สารนิพนธ์, มหาวิทยาลัยหัวเฉียว
เฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.

อัมพร เบญจพลพิทักษ์. (2546). ความรู้สุขภาพจิตเด็กและวัยรุ่นสำหรับผู้ปฏิบัติงาน
เครือข่ายสุขภาพจิต. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

อุบลรัตน์ ชนรุจิวงศ์. (2547). การศึกษาแนวโน้มพฤติกรรมเสี่ยงการติดเชื้อเอชไอวี ในกลุ่ม
นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวช.ปี 2 ในพื้นที่
กรุงเทพมหานคร. วารสารส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม.27 (3)

Amy Fackler. (February 28, 2006.) High – risk behavior. Retrieved April 13, 2007 from
<http://www.health.yahoo.com>.

Bandura Albert. (1977). Social learning theory. New Jersey: Prentice-Hall.

Bomar,P.J. (1996). Nurses and family health promotion:Concepts, assessment, and
intervention. (2nd ed.) Philadelphia: W.B. Saunders.

- intervention. (2nd ed.) Philadelphia: W.B. Saunders.
- Friedman, M.M. (1986). **Family Nursing : Theory and Assessment.** New York:
Appleton-Century-Crofts.
- O' Brien, M.J. (1978). **Communication of Relationship in Nursing.** (2nded.) Missouri:
C.V. Mosby.
- Pratt, L. (1976). **Family structure and effective health behavior.** Boston: Houghton-
Mifflin.

